

Och jag läser den först. –J.

Hittar du den: lämna tillbaka den. Tack.

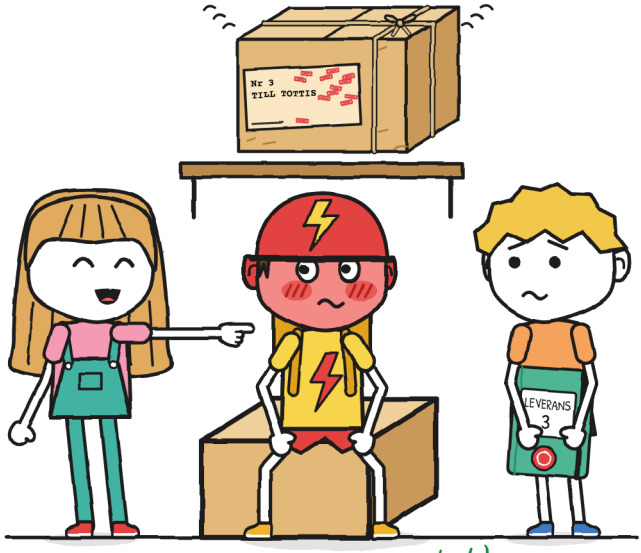

Den här stämpeln visar det som bara händer i berättelsen: riktiga paket flyger inte tillbaka. På en riktig cykel gäller sista sidan. –J.

OMÖJLIGA LEVERANSER · 3

Retur, tack

Lui Eriksson

(Gunnis anteckningsbok)

STORLEK XL · Illustrerad roman · 13+

OMÖJLIGA LEVERANSER · 3

Retur, tack

Bok 3 i serien. Tidigare: ”Det här paketet bits”, ”Öppnas ej före åskan”.

Text och bild: Lui Eriksson

Svensk version: LinguAula

STORLEK XL · Illustrerad roman · 13+

Första upplagan: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

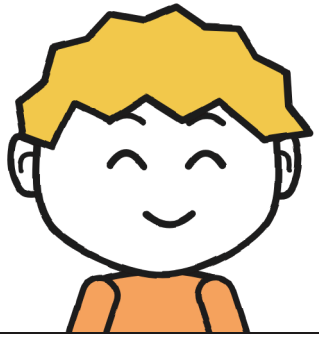
Får fotokopieras fritt, för klassrummet och för hemmet.

Typsnitt: Andika, Patrick Hand, Caveat och Courier Prime (licens SIL OFL).

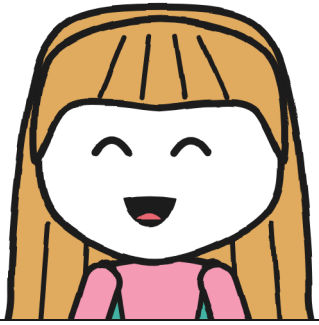
Jobba med varje kapitel på linguaula.com

Inget bud kom till skada när boken skrevs. Röda i ansiktet, ja. –J.

VEM ÄR VEM

Gunni. Lördagsbud. Ritar saker som ingen har bett om. Det här är hans anteckningsbok.

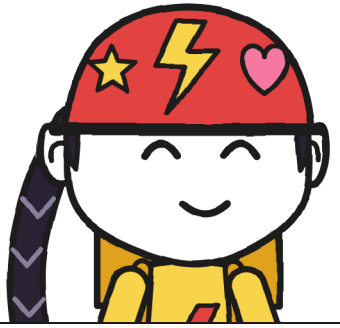
Julia. Skriver med grönt och signerar J. Hon vet alltid hur man hjälper. Det är problemet.

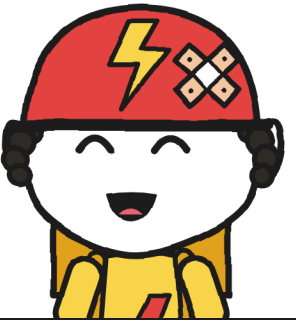
Totte. Kör för BLIXTBUD, på cykel. Inom tio minuter – annars gratis. Blir röd bit för bit.

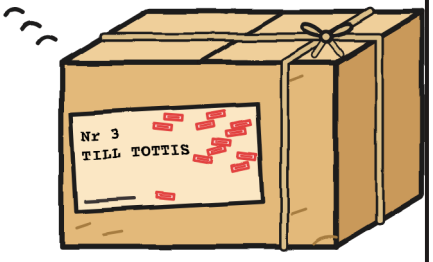
Märta. Äger Omöjliga leveranser. Hon bär häxhatt. Hon vet mer än hon säger.

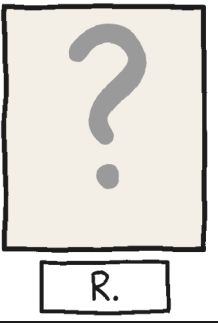
Zoe. Från BLIXTBUD. Snabbast. Hon delar ut öknamnen.

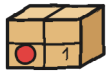
Bruno. Från BLIXTBUD. Fick punka en gång. För två år sedan.

Paket nr 3. Det plingar när man flyttar på det. På etiketten står bara ett namn.

R. Skickar paketen som ingen lyckas leverera. Ingen säger vad R. heter.

KAPITEL 1

Pling

Pling.

Det var ett mycket litet ljud, ett sådant som bara hörs när allt annat har tystnat: en tesked mot en kopp, ringklockan på en leksakscykel. Det kom från hyllan med returerna, och vi fyra som var kvar i Märtas affär blev så stilla att man hade kunnat höra en gnista från stämpeln falla.

Åskvädret hade dragit bort för länge sedan. Julia stod fortfarande uppe på min blå pall, med den gröna tuschpennan i luften och 18:an nyskriven bredvid den överstrukna 19:an. Märta hade en hand halvvägs mot rullgallret. Jag, som inte vet vad jag ska göra med händerna ens när det är som bäst, gjorde ingenting med dem.

Det var nr 3. Och Totte, som kör för BLIXTBUD inom tio minuter – annars gratis, blev röd som sin hjälm.

Anteckningsboken var ny. Nr 2 tog slut på ett enda åskväder; den här är grön, har affärens stämpel i ena hörnet, och jag skulle

inviga den själv, med pompa och ståt: titel på första sidan och ett nytt ord.

LEVERANSBOK 3 · av Gunni. HEMLIGT.

”Hemligt” betyder att jag läser den först. Och att jag inte berättar för någon. –J.

Jag skrev titeln med tungan ute och gick efter ett suddgummi, ifall den hade blivit sned. När jag kom tillbaka hade Julia redan invigt den.

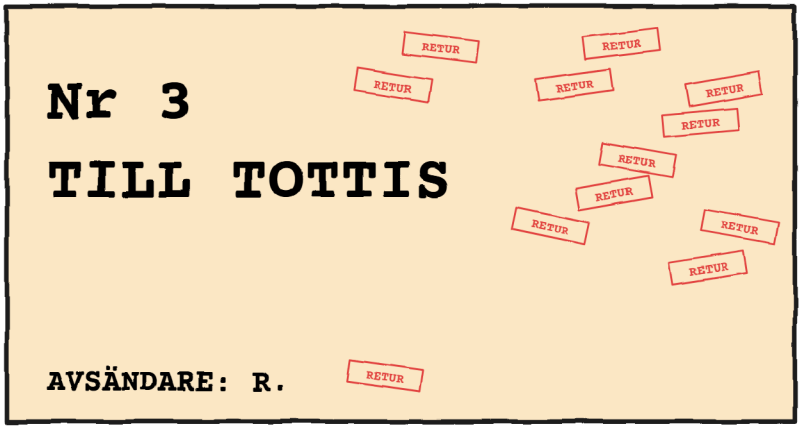
– Jag har invigt den åt dig, för att hjälpa dig, sa hon. Varsågod.

Jag hade inte bett om hjälp. Med Julia spelar det ingen roll.

Resten är ifall någon annan än hon skulle läsa det här en dag. Affären heter Omöjliga leveranser och ägs av Märta, som är häxa, bär lila hatt och har en stämpel som sprutar gnistor som luktar utblåst ljus när den stämplar. På hyllan till vänster förvarar hon returerna: paket som ingen har lyckats leverera. De har bara en regel: om mottagaren inte skriver på etiketten med bläck som inte går bort, flyger paketet tillbaka till sitt hyllplan i gryningen, punktligt som en katt vid middagstid. Det var tjugo, och de skickas alltid av samma person, R., om vilken jag redan hade sex ledtrådar i den blå anteckningsboken. Julia och jag har levererat två, ett drakägg och några frön med ben som sprang, och på väggen står det, med hennes handstil och i grönt, KVAR: 18.

Julia är hon med de gröna kommentarerna. Jag är Gunni, nya i kvarteret: nästan allt som är mitt står kvar i flyttlådor. Och Totte är budet från BLIXTBUD, han med den gula ryggsäcken, som avtjänar sitt straff hos oss på lördagarna och som sedan åskvädret har en egen plats i affären: en leveranslåda upp och ner, bredvid pallarna. Märta ställde dit den utan att förklara. ”Tills vidare”, sa hon. Ingen vågade fråga hur länge ett tills vidare varar.

Nr 3 stod på översta hyllplanet, bredvid de två tomma platserna som ägget och fröna hade lämnat, med etiketten vänd framåt. Jag gick fram för att läsa den, stående och utan att röra.

Tre rader maskinskrivet: Nr 3. TILL TOTTIS. Och längst ner, AVSÄNDARE: R. Mellan namnet och den sista raden låg ett helt fält av tomt papper. Runtomkring: tolv RETUR-stämplar. Jag räknade dem.

Julia hoppade ner från pallen och ställde sig bredvid mig. Hon läste högt:

– Till Tot…

Och stängde munnen.

Julia tystnar aldrig mitt i ett ord. Jag tittade på Totte och förstod varför.

Jag läste den till hälften. Den andra hälften svalde jag. –J.

Det finns folk som blir röda på en gång. Inte Totte: Totte blir röd bit för bit. Han började med öronen. Fortsatte med kinderna. Sedan fylldes hela ansiktet, ända ner till hjälmremmen, och det återstod ett sista steg, det värsta, när ansiktet och hjälmen inte längre går att skilja åt. Sedan det där med darrometern för nr 2 kan jag inte se något som ändras utan att sätta en skala på det, så jag skrev upp det.

Julia sträckte ut armen mot paketet för att läsa det som fattades.

– Det där paketet kan vänta, sa Totte, mycket snabbt. Det har väntat i åratal, eller hur? Då kan det vänta en dag till. Eller tio. BLIXTBUD har ingen brådska.

Det var första gången jag hörde BLIXTBUD säga så.

– Ikväll öppnas ingenting, sa Märta. Och hyllan rörs inte utan lov.

Julias hand blev hängande i luften, ett finger från etiketten. Ingen rörde något. Och då lät det igen.

Pling.

– Det var dörren! sa Julia, med en röst jag aldrig hört henne ha: för hög och för tidig.

Dörren hade varit stängd sedan Vera gick.

När jag inte förstår något gör jag en lista. Misstänkta för plinget:

1. Dörren. (Julias förslag. Stängd, utan drag och utan någon som knuffade på den.)
2. Tottes cykel, på trottoaren, med cykelklockan från BLIXTBUD. (Den säger KRIIING, inte pling. Men det är en klocka.)

3. Gummigrodan. (Julia friade den på stört. Hon säger att hon känner den.)
4. Nr 3.

Jag satte nr 3 sist, av artighet.

Jag gick ut på trottoaren för att kolla. Jag tog med mig grodan på vägen, för en misstänkt förhör man inte på avstånd.

Det regnade inte längre. Gatan luktade blöt asfalt och varje vattenpuss hade en gatlykta i sig. Jag öppnade och stängde dörren: skriiik. Jag ringde i Tottes cykelklocka: KRIIING! Jag tryckte på grodan: pip.

På andra sidan glaset sa Julia nej till mig med fingret. Vid varje ljud samma sak, fram och tillbaka, som en vindrutetorkare. Ingen av dem var rätt.

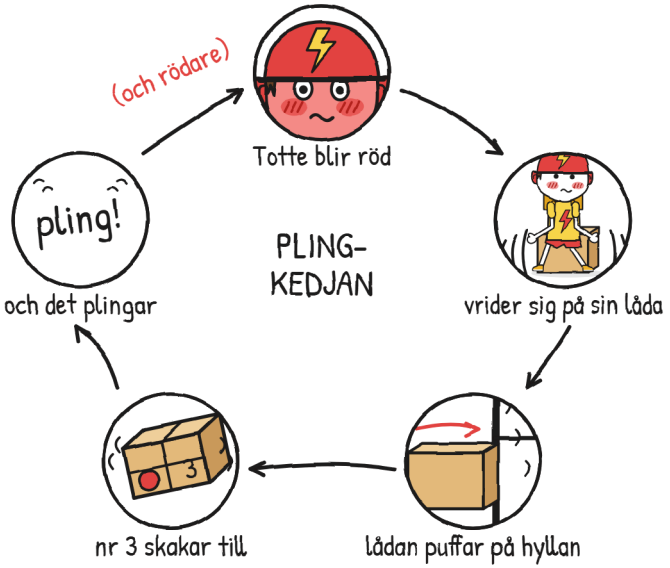
Jag gick in igen och lade grodan på disken. Totte, som såg mig titta på honom, vred sig på sin låda.

Pling.

Jag satte mig på huk. Tottes låda stod lutad mot hyllans ben.

Jag ritade det där och då, på knä, och det blev en cirkel, för hur jag än vände och vred hittade jag inte var den började.

Det var ingen magi. Det var Totte. Inuti nr 3 finns något som plingar när man rör det.

Som jag. –J.

Totte följde min blick till hyllans ben, tittade på sin låda och bestämde sig för att sitta still.

Det varade så länge som ett sträckt gummiband.

Still. Sedan stillare: så still att man kunde höra honom tänka ”still”, med en svettdroppe på väg nerför tinningen. Julia hade varit tyst i över en minut, vilket för henne är som att hålla andan under vatten, och förr eller senare kommer man upp till ytan med det man har närmast munnen.

– Vem är Tottis?

Totte hoppade till. Lådan puffade på hyllans ben, hyllan skakade och nr 3 sa PLING! med en kraft som inget pling förtjänar. Märta tittade i taket, som den som räknar till tre.

– Det var bara en fråga, sa Julia. Frågor puffar inte på hyllor.

Den här gjorde det.

– Det var jag, sa Totte och tittade ner på skorna. Som liten.

Han sa det så tyst att grodan, som stod på disken närmare honom än jag, hörde det bättre.

Julia öppnade munnen. Jag såg frågorna stå i kö, som i bageriet en söndagsmorgon, den första redan med pengarna i handen. Sedan tittade hon på Totte, som fortfarande tittade ner på skorna, och stängde den.

– Jag frågar inte mer, sa hon.

Det kostade henne. Man såg det på foten: tapp, tapp, tapp mot affärens golv.

Frågor jag inte ställde: nio. Jag har skrivit upp dem. –J.

– Och varför har du aldrig levererat det till honom? frågade jag Märta.

– Tolv gånger har jag kört ut det, sa hon. Ingen behövde räkna stämplarna. Titta på etiketten: varken gata, portnummer eller efternamn. Jag provade med alla Tottisar jag hittade.

Hon räknade upp dem utantill, på fingrarna, och jag ritade dem allteftersom jag hörde dem. En kanariefågel som hette Tottis på riktigt och som trampade på etiketten: gäller inte. Don Antonio, 71 år, som tog på sig glasögonen, läste lappen två gånger och sa ”Det skulle jag önska”, och såg på den som man ser på ett skyltfönster. En båt från kanalen med namnet målat på skrovet, som inte heller skrev på, eftersom den inte har några händer.

1. En kanariefågel. (Trampade på etiketten. Gäller inte.)
2. Don Antonio, 71 år. (”Det skulle jag önska”.)
3. En båt från kanalen. (Den har inga händer.)

– Och Totte? frågade Julia.

– Förra gången jag försökte kände jag honom inte än, sa Märta och såg på honom. Och ingen sa vad de kallade honom som liten.

Märta tog fram ett lila tyg under disken och täckte över nr 3, som man täcker en papegojbur så att den ska sova. Sedan bad hon Totte resa sig ett ögonblick och flyttade hans låda två handsbredder från hyllan.

– Så där. Nu kan du röra dig precis hur du vill.

Totte hade kunnat gå. Han hade cykeln vid dörren: på tio minuter hade han varit i andra änden av kvarteret. Han satte sig igen.

Jag vet inte varför. Jag skriver upp det ändå.

Och eftersom hans låda inte har något ryggstöd ritade jag ett åt honom: högt, lite böjt, med en liten kudde, med blyerts och prickad linje, och under, med små bokstäver: ”ryggstöd (min idé)”.

Ingen har bett dig om ett ryggstöd. –J.

Vid stängningsdags blev Totte kvar sist och spände fast hjälmen med en långsamhet som på BLIXTBUD skulle ha varit grovt tjänstefel. Märta släckte lamporna en efter en; det lila tyget låg kvar över paketet, på översta hyllplanet.

– Märta. I morgon kommer jag och pratar om det där. Men i enrum.

– De här två hör till affären, sa Märta utan att vända sig om.

Totte tittade på oss. Först på Julia, sedan på mig. Jag rätade på mig på pallen.

– De får vara med, sa han. Men ingen från BLIXTBUD.

Han gick ut och försvann bland vattenpussarna, med cykeln i handen.

Plinget hade redan en ägare. Nu återstod att se om ägaren ville ha det.

Jag vet redan hur jag kan hjälpa honom. –J.

Det är det som oroar mig.

EN HISTORIA, SEX STORLEKAR

Den här boken finns i sex storlekar, för 3 till 16 år, och på fler än 20 språk. XXS, XS, S, M och L berättar historien sida för sida, med samma bilder och allt fler nyanser. XL är romanen: samma historia, med plats för allt Gunni tänker men inte säger.

Ungefärliga GERS-nivåer: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Var och en i sin storlek. Samma pling. –J.

FÖR FAMILJER OCH LÄRARE

Jobba med varje kapitel på linguaula.com (med aktiviteterna för storlek L)